

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Ll.

V Ljubljani, 12. avgusta 1898.

List 32.

Slavnemu junaku ANDREJU ČEHOVINU

pri odkritju spomineka 14. velikega srpana 1898.
daruje RADOSLAV.

Sloveniji danes krasno
Razgrinja se mračno obzorje,
Ponosno obrača okó,
V predrago slovensko Primorje,
Vsaj danes proslavlja spomin,
Odličnega hrabrega sina,
Junaka, moža vseh vrlin,
Andreja — slavi — Čehovina.

Branica mu rojstni je kraj,
Slovenska ga mati rodila,
Branica, — da branil kedaj
Bo Avstrijo, — pela jo Vila. —
Ti Hrabroslav! želel srčno: —
Igral že v mladosti vojaka, —
Nositi kdaj sablo svitlo,
Skazati se v boju junaka.

Junaka? da! ti si ponos
Avstrije. Slovenije cele,
Ti v boju ni nihče bil kos,
Italske se nisi bal strele,
Kot lev si se hrabro boril,
Za dom in za Avstrijo drago,
Sovraga razkropil, pobil,
Pridobil za zmago si zmago.

Junaštva uzorni dokaz
Je tvojega pri „Montanari“.
Pri „Sammocompagni“ poraz
Sovragov, pri „Volti Montari“,
Le tvoj pri „Novari“ pogum
Sovragu propast je provzročil,
Ti strah si sovražnih bil trum,
Ti zmago si slavno odločil.

Ko vname srditi se boj,
Vse pada, na levi, na desni,

Se bliža sovražni že roj —
Trenutek osodni in resni, —
A Slave nevstrašeni sin!
Ti z enim se topom mu braniš, —
Zadajaš mu smrt in pogin,
Zajetja armado ubraniš.

Oslavil si svoje ime,
Z junaštvom pri mestu „Livorno“,
Premagal nasprotno vrsto,
Osvojil trdnjavo uporno
Zato te sam svitli vladar:
„Moj ljubi Čehovin!“ — pozdravlja,
In slavni Radecki glavvar,
Vsi vojski v izgled te predstavlja.

In kdo ti na strani je stal?
Kdo vodil te v boj je krvavi?
Kdo čuval te, ran varoval?
Kdo peljal te k zmagi in slavi?
Marija! saj k nji za pomoč,
Si molil: „Češčena kraljica!“
Divjal, ko je boj najbolj vroč,
Zadela ni smrtna te pšica.

Po Nji ti postal si junak,
In ljubljenelec cele armade;
Izgled tvoj posnema naj vsak,
Navduši naj stare in mlade.
Junaško podobo krasé
Zaslug tvojih križci, redovi,
Navdušeno slavo glase,
Ti Avstrije zvesti sinovi.

Slovenija vpira oko
Ponosno v spomenik slavljenca,
In Avstriji kaže z roko:
Glej! mojega sina Slovenca,
Kot ljubil te vrli je sin,
Tak ljubi te vsa domovina.
Na veke živi naj spomin
Andreja — spomin — Čehovina!

O koncu katoliške cerkve.

Mnogokrat trobi ta in oni časopis v svet, da se bliža konec katoliške cerkve. „Katoliška cerkev je zastarela stvar, mora zginiti. Katoliška cerkev je mrlič, pokopati jo moramo. Ne dolgo, in katoličana ne bo nobenega več,“ tako trdijo zagrizeni sovražniki, katerim je sveta cerkev trn v peti. Socijalni demokratje so ji dovolili živeti še 100 let, potem pa ne sme biti nobenega duhovnika in kristjana več. Reveži, kako se motijo! Kaj naj poreče dober kristjan k stvari?

„Katoliške cerkve mora biti konec, in sicer kaj hitro“, to so pravili že pismouki in farizeji, ko so Gospoda v grob položili in grob zapečatili. „Sedaj je pa pri kraju slava Kristusova. V par dneh se razidejo njegovi učenci in veliki prerok je pozabljen za vedno.“

Pa glej! Tretji dan je Gospod vstal od mrtvih. Grobokopji so se veselili prezgodaj.

Gospodovo življenje je predpoda življenja njegove neveste svete cerkve, in zato se vedno ponavlja veliki petek in velikonočna nedelja.

Leta 98—117 je vladal širno rimsko cesarstvo cesar Trajan. Temu je pisal jeden njegovih deželnih poglavarjev: Cesar, v kratkem bode ime Kristus pozabljeno. — Mej tem, ko se veseli Trajan tega poročila, postajajo njegovi najbližnji sorodniki in uradniki kristjani.

V III. stoletju je vladal trinog Dioklecijan. Ta je tako preganjal kristjane, da je vse mislilo, saj ni več kristjanov. Pijani veselja so postavili cesarju v spomin steber z napisom: „V čast cesarju Dioklecijanu, ki je uničil kristijanstvo.“ Toda, kaj se zgodi?! Konstantin zasede prestol, proglasi krščansko vero kot državno vero in ukaže vojakom nositi križ na zastavah. Dioklecijan je pokopal paganstvo ne pa krščanstvo.

V 4. stoletju je preganjal Julijan odpadnik sveto cerkev. Kako? Ne z mečem, ne z ognjem, ampak na nov način. „Ko se bo cel svet sramoval kristjanstva, ko ne bo hotel nihče poslušati duhovnov in prejemati svetih zakramentov, potem mora krščanstvo samo zginiti“, tako je govoril. Da to doseže, je prepovedal kristjane podučevati, oni niso smeli prevzemati uradniških služb, bili so od vsega ločeni. In res je postalo ime „kristjan“ sramotno. Julijan se je veselil in kričal: „Jaz bodem napravil Nazarejcu rakev.“ Pa tudi njegova mera hudobij je postala polna, v vojski je bil smrtno ranjen, umirajoč je klical: „Zmagal si, Galilejec“. Julijanov naslednik je bil kristjan, in cerkev je zopet vživala mir in srečo. —

Preskočimo lepo število let in pogledjmo v noveje čase.

Martin Luter je vedno mislil, da je on tisti mož, ki bo zadal sveti cerkvi smrtni udarec. „Dokler sem živ — tako je pravil — sem jaz papežu kuga, po moji smrti pa njegov pogin.“ Lutra pokriva že nad 300 let črna zemlja — papeži v Rimu še dandanes vladajo. Brezbožni Voltaire (Volter) se je mnogokrat jezil: „Gabi se mi vedno čuti, da je ustanovilo dvanajst ribičev Kristusovo cerkev. Jaz hočem pokazati svetu, da zadostujem jaz sam, da jo ugonobim.“

Toda tega on svetu ni mogel pokazati, akoravno se je trudil na vse pretege. Večkrat je ležal na smrtni postelji, in vedno je zahteval katoliškega duhovna.

Ko je pa ozdravel, je zopet preganjal sveto cerkev. Slednjič ga pokliče Gospod Bog pred Svoj sodni stol, toda ob smrtni uri ni imel duhovna. Umrli je ves obupan.

Tudi Napoleon I. je začel boj zoper sveto cerkev. Vsled velike sreče je postal prevzet in hotel tudi papeža pod svojo oblast spraviti. Osvojil si je večno mesto Rim in odpeljal svetega očeta Pija VII. v prognanstvo, kjer mu je ponudil okoli 100.000 gld. pokojnine. „Povejte cesarju, rekli so sv. oče, naj razdira samostane, svete cerkve ne bo razdril nikoli. Sveta cerkev je bila, predno je bil cesar, in bo ostala, ko on ne bo več cesar.“

Napoleon ni nehal preganjati svete cerkve, zato so ga sveti oče izobčili iz uje. Napoleon se je smejal papežu rekoč: „Zaradi izobčenja ne bo popadalo mojim vojakom orožje iz rok.“

Napoleon se je napotil z velikansko vojsko proti Rusiji. Strašna zima je pritisnila, in vojakom je popadalo orožje iz rok. Napoleon je zgubil vse, njegova slava je propadla; na otoku sv. Helene je premišljeval svojo osodo, in — otroke podučeval katekizem. Na stare dni je postal zopet veren, roka, ki je preje držala meč, je sedaj nosila katekizem.

Ni še dolgo tega, kar je divjal po Nemčiji kulturni boj, katoliško cerkev so hoteli popolnoma zatreti. „Ako obstane katoliška cerkev sedaj, tedaj hočem verjeti, da je od Boga“, tako je pisal neki brezbožni učenjak.

„Obstala je, pisal je protestantovski časopis, in mesto, da bi prešla, je postala še veliko močnejša.“

V Berolinu so klicali: „Vatikan, tvoji dnevi so šteti!“ In sedaj, ko je konec boja, pišejo ravno isti listi: „Še stoji Vatikan slavljen in občudovan.“

„Zmotil sem se,“ tako je rekel nedavno umrli Bismark, „jaz sem premalo cenil notranjo ustavo rimske cerkve.“

Da, zmotil se je, ni še dolgo, kar je zatisnil on oči, skoro pozabljen od vseh. Zopet je Gospod vojskinih trum pokazal, da je on s svojo cerkvijo do konca sveta. Kakor se zlato skuša v ognju, tako se sveta cerkev skuša in krepi v boju. Ali ni sveta cerkev cvetela najlepše takrat, ko se je očistila v hudih bojih vsega prahu. Po preganjanju in boju pokaže sveta cerkev svojo lepoto in svojo moč. Takrat trepetala pred njo cel pekeli in ves hudobni svet, in mora pripoznati, da je zidana na skalo, in da je vsak boj proti njej zaman, ker njen vojskovodja je Jezus Kristus sam, On, pred čegar Veličastvom trepetala celo nebo.

(Dalje prih.)

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Nekaj vzgledov o stanovitnosti v veri.

Sv. evangelist Marka je bil sin tiste Marije, v katere hiši v Jeruzalemu so se prvi kristjani shajali. (Apost. d. 12, 12.) Marka je spremljal apostola Petra in Pavla na njunem potovanju in je njima pomagal razširjati nauke zveličanske; v Rimu pa je na povelje apostola Petra spisal svoje evangelije. Pozneje je potoval v Aleksandrijo, kjer je on prvi oznanjeval Kristov nauk. Na velikonočni praznik so ga tam prijeli malikovalski duhovniki, ga zvezali z vrvjo, vlekli ga ven iz mesta in ga prekucnili raz visoke skale v prepad. Tu je ležal na pol mrtev do večera, potem so ga zopet spravili v zapor in drugi dan umorili.

Sv. Ignacij, učenec sv. apostolov Petra, Pavla in Janeza, je bil naslednik sv. Petra kot škof v Antiohiji. Ko je prišel l. 107. cesar Trajan v Antiohijo, poklical je sv. Ignacija k sebi. Ko pa cesar vidi, kako neustrašeno in očitno sv. Ignacij priznava Kristusa in njegove nauke, tedaj se razsrdi in ga ukaže peljati v Rim, da bi ga tam vrgel v gledališče pred divje zverine. Ko je potoval v Rim, prihajali so kristjani od vseh strani, da bi videli tega slovečega moža. Ignacij pa skoraj ni mogel pričakati trenutka, v katerem bi mu bilo možno za Kristusa kaj trpeti in umreti. Ta njegova želja se mu je izpolnila 20. decembra istega leta. V rimskem mestu v koloseju so živega raztrgale zverine pred očmi nebrojnega rimskega prebivalstva, ki se je nad tem radovalo. To grozno poslopje, v katerem je na tisoče in tisoče svetih teles mesarila in trgala divja zverjad, se še dandanes lahko vidi, ker deloma še stoji in ki mora biti nam zaradi toliko krščanske krvi tu prelite sveto in častitljivo. Kolosej sta sezidala cesarja Vespazijan in Tit začetkoma krščanske dobe. Tu so se borili takozvani gladijatorji mej

sabo in z divjimi zverinami. Prostori za gledalce so se razvrščevali na okoli v 4. nadstropjih, kjer je bilo za več ko 90.000 ljudi sedežev. Znamenit je kolosej zavoljo krščanskih mučencev, ker so jih tu metali pred krvoločne zverine. Kakor smo omenili, je tedaj to poslopje deloma že porušeno. V sredini onega prostora, ki ga je nekdanj počila krščanska kri, stoji zdaj priprost križ, na steni v okrožju pa je napravljenih 14 postaj sv. križevega pota. Tako je tudi tu zmagala moč svetega križa.

Sv. Klemen je bil tretji naslednik sv. Petru kot vidni poglavar sv. cerkve. Sv. Peter sam ga je bil posvetil za škofa. Njega sicer niso mučili do smrti, vendar je moral v 10. letih svojega vladanja toliko pretrpeti in pretrpeti, da ga sv. cerkev prišteva med mučenike. Vsa doba njegovega papeževanja je bila zanj doba mučeništva.

Sv. Aleksander je bil šesti papež. Njegova gorečnost je v Rimu toliko duš pridobila za sv. cerkev, zlasti iz odličnejših krogov, mej temi je bil tudi deželni oblastnik Herma, da se je jel cesar Trajan bati in ga je zaprl v ječo. Razuzdana poulična sodrga pa se je zbirala v trume, kričala po mestu, da morajo Aleksandra živega sežgati. V ječi je Aleksander spreobrnil vse sojetnike in še celo stotnika, ki ga je čuval. Stotniku so odrezali jezik, nategnili so ga na natezavnico, odsekali mu roke in noge; naposled so ga obglavili in truplo njegovo vrgli psom. Druge jetnike so spravili na ladijo, katero so obtežili s kamenjem, da se je potopila. Aleksandra in dva duhovnika ž njim pa so mučili na razne načine; naposled so jih vrgli v ognjeno peč, in ker jim plamen čisto nič ni škodoval, tedaj so jih umorili z bodali.

Sv. Cecilija je bila odlična rimska devica, katero so stariši zaročili z nekim paganskim mladeničem. Ob dnevu svatovanja je pregovorila mladeniča, da se je dal krstiti in da hoče deviško ž njo živeti. Kmalu na to je za cesarja Severa nastalo preganjanje kristjanov, in Valerij, ženin sv. Cecilije, je s posebnim veseljem pokopal pomorjene kristjane. Zato so ga obglavili. Cecilijo pa so imeli dan in noč zaprto v silno razgreti kopališčni sobi in potem so jo ravno tam umorili. Dotična soba, kjer je bila sveta Cecilija mučena in umorjena, se v Rimu še dandanes lahko vidi, kot je bila tedaj, ohranjene so še celo kamenite in kovinske cevi, skozi katere je prihajala sopara. Sv. strah in začudenje napolni verno srce, ko stopi v ta prostor.

Sv. Barbara je bila z vsemi dušnimi in telesnimi prednostmi obdarovana zala devica, hčerka

bogatega paganskega očeta v Nikomediji. Brez očetove vednosti je Barbara spoznavala in spoznala vero Kristusovo in jo je krstil neki krščanski duhovnik.

Ko izve to oče, pretil in prigovarjal je hčeri na vse mogoče načine, naj popusti novo vero. A vse zastonj. Ker je ostala stanovitna, vleče jo sam pred paganskega sodnika in sicer tako stopeno in pobito, da se je sodnik sam zavzel ob tem prizoru. Neusmiljeni oče jo je dal pretepsti z volovskimi žilami, rane pa so jej drgnili s črepinjami, samo, da bi jo pripravil k stari paganski veri. Ko so jo spravili nazaj v ječo, prikaže se ji v prikazni Izveličar sam, ozdravi jej rane ter jo potrdi z nebeško tolažbo. Drugi dan jej razmesarijo meso s sekači ter ji rane z bakljami ožigajo. Odrezali so jej prsi ter jo izročili, naj jo muči vsakdo, kakor hoče in kolikor hoče. Ko je pa nobena stvar ne premaga in Barbara stanovitno spoznava Kristusa, tedaj jo njen lastni oče sam obglavi, in ko to stori, zadene ga na mestu strela in ga ubije.

Jednako, kakor ti, ki smo jih navedli, trpelo je še neštevilno družih in dalo v stanovitnosti svoje življenje za Kristusa in vero njegovo. Njihova kri pa je bila, kakor piše cerkveni pisatelj Tertulijan, seme novih kristjanov. Ako so jih tisoče pomorili, izpreobrnilo se jih je na stotisoče. Pero bi se preje utrudilo in roka bi preje omahnila, predno bi opisali vse, kar so prestali ti krščanski junaki; srce bi otrpnilo, ako bi hoteli občudovati pogumnost, neustrašenost in jekleno stanovitnost nešteti sv. mučnikov, ne le moških, odraslih, tudi nežnih devic in otrok; in jezik bi preje zastal, predno bi mogel njihne čednosti in njihno hvalo po vrednosti oznanjevati.

Duša krščanska, nismo ti tukaj brez posebne namena zapisali več vzgledov o stanovitnosti v sv. veri. Tudi sedanje čase namreč je veliko priložnostij, kjer je dolžan verni kristjan svojo vero stanovitno spoznavati. Ni pa malo takih kristjanov, ki so v tem oziru dokaj slabi in ob času poskušnje pozabijo na najsvetejšo svojo dolžnost. Ali hočeš tudi ti omahovati? O pojdi h krščanskim junakom in junakinjam, da te nauče krščanske močne stanovitnosti. Oni so dali veseli in raje premoženje in življenje, kot sv. vero. Bili so ljudje, kot si človek i ti — čutili so bolečine, kot jih čutiš i ti. Ako so oni mogli storiti veliko, zakaj bi ne storil ti malo, ker toliko se od tebe ne zahteva, kolikor so storili oni. — Zahvali Boga, da ti da priliko, kjer lahko spoznaš in pričaš svojo vero in si zaslužiš zakladov za večnost. Bog te v boju ne bo zapustil; s teboj bo in te podpiral. Bodi torej sta-

noviten v sv. veri. Kdor bo do konca stanoviten, bo krono dobil!

(Dalje prihodnjič)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Mej sredstvi, koja nas vodijo k popolnosti, brojimo tudi zavest, da je Bog prisoten pri vseh naših delih, tudi tedaj in še posebno mej našo molitvijo. Da je temu res tako, lahko dokažemo iz besedij sv. pisma. Bog sam je rekel Abrahamu: „Jaz sem Gospod vsegamogočen. Hodi pred menoj in bodi popolen.“ Ako hočeš priti do popolnosti, treba, da vsa dela svoja izvršiš dobro, a to bodeš storil, če bodeš imel Boga vedno pred očmi. In David nas uči, da moramo zmerom iskati obličje Gospodovo, ako hočemo biti stalni v kreposti! Isti prerok govori na drugem mestu: „Oči moje so zmerom pri Gospodu.“ „Oculi mei semper ad Dominum“ (Ps. 24, 15.). Da ima zavest pričujočnosti božje tako blagodejen vpliv na razvoj kreposti v nas, sledi iz tega, ker je vsaka stvar tembolj popolna, čim bolj se bliža začetniku svojemu. Tako n. pr. je studenčnica čedalje čistejša, čim bolj se bliža izviru. Prav tako je tudi res, da smo mi tem veči reveži in tembolj nepopolni, čim več se oddaljimo od Boga, začetnika in vzroka vsemu dobremu in vsaki popolnosti. Lepo piše sv. Gregorij Naciamenski, ko pravi, da imamo tolikokrat misliti na Boga, kolikokrat vzdihnemo. Prva blagodejna posledica misli na pričujočnost božjo je, da tak človek, ki si vedno predstavlja Boga, nikoli radovoljno ne greši. Zato trdi okronjeni prerok David: „Oči moje so zmerom pri Gospodu, ker on bode rešil iz zanjke noge moje.“ (Ps. 24, 15.) Na drugem mestu zopet pravi, da mnogi radi tega hodijo po blatu pregrehe, ker nimajo Boga pred očmi. Istih mislij je tudi cerkveni učitelj sv. Bazilij, ko piše, da kakor ni toli predrznega podložnika, ki bi grešil v prisotnosti svojega kralja, tako tudi ni kristjana, kateri bi grešil, ako si prav živo predstavlja, da ga gleda Bog. Sv. Efrem pa pravi, da ni slabeje stvari za nas, kakor če pozabimo na pričujočnost božjo. Dovolite mi, prijazni bralci, da vam povem o tej stvari podučljiv izgled.

Ko je prebival sv. Efrem v mestu Edesi, pride k njemu nesramna šena z namenom, da bi zapeljala pobožnega moža v grdo pregreho. Sveti mož se ni na videz čisto nič zavzel ali začudil, ampak ji je rekel, da je pripravljen ž njo grešiti, toda le pod pogojem, da storita greh na mestu, koje je vže on izbral v to svrho. Nesramnica odgovori, da gre ž njim, kamor hoče. Dobro, pravi Efrem, pojdiva sredi mesta in tam, kjer je

največ ljudij, storila bova ta greh. Žena se začudi in pravi, da je prevelika sramota storiti tak greh v prisotnosti ljudij. Svetnik pa ji reče poln svete resnobe: „Koliko večja sramota je storiti tak greh v navzočnosti veličanstva božjega, koje je povsodi in ktero vse vidi!“ Te besede zadele so grešnico kakor strela z jasnega neba, povabila je oči in začela je britko jokati. Polna kesanja in žalosti nad grehi svojimi, vrže se na kolena pred sv. Efrema, prosi ga odpuščanja za svojo nesramnost in obljubi, da se hoče od sedaj naprej ravnati po njegovih naukih. Svetnik jo ves vesel izroči ženskemu samostanu, kjer do smrti spokorno živi in si na ta način zagotovi večno izveličanje. Iz tega resničnega vzgleda lahko vidimo, kako mogočno vpliva na nas misel na pričujočnost božjo! —

Ako je samo misel na pričujočnost božjo imela tolik vpliv, da je ta očitna grešnica se spokorila in to tako hitro, je-li potem mogoče misliti, da bi ta misel ne obvarovala ljudij, ki so dobre volje, in koji so nagnjeni na pobožnost, ne samo velikih, ampak tudi malih grehov? Sv. Ivan Zlatoust trdi naravnost, da ne bomo nikoli slabega ni mislili, še manj pa storili, ako bomo zmerom uvaževali, da Bog ne vidi le naših del, ampak, da so mu znane tudi vse naše najskrivnejše misli. Ko bi kdo imel nalogo vedno bivati okoli svojega vladarja, gotovo bi skrbel, da bi se vedno obnašal dostojno in lepo. Kadar tedaj jemo, spimo ali kaj družega delamo ali če nas kedo draži in jezi, mislimo vedno, da je Bog pri nas in prepričani bodimo, da ne bomo nikdar storili kaj nespodobnega in tudi jezili se ne bomo.

Vrhu tega nam je tudi vedeti, da Bog ni le vsegamogočen in vsegaveden, ampak, da nam bo tudi sodnik; zaradi tega ne opazuje le vsega delovanja našega, ampak zapomni si še celo vse naše misli in o svojem času zahteval bode oster in natančen račun. Je-li mogoče, da mi še kedaj smrtno grešimo, ako pomislimo, da nas oko božjo zmerom opazuje in da pred Bogom ne moremo skriti najmanjše stvari?

Kakor se človek, ki je na solncu ali pa blizu ognja počasi mora segreti, prav tako pride tudi oni, kateri ima vedno Boga pred očmi, do krščanskih kreposti in slednjič do ljubezni božje. Kajti duša, stoječa pred Bogom, ki je večna luč, spozna kmalu lepoto krščanskih čednostij in se zanje vname; počasi, jedna za drugo se mu priljubijo in začne jih izvrševati.

Lepo piše sv. Lovro Justinijan: „Mislim, da ni boljšega pripomočka, ako hočemo brzdati svoje telo, dobiti čistost srca in povzdigniti se kmalu do najvišjih kreposti krščanskih, kakor mnogo-

krat si predočiti Boga sodnika, koji vse vidi.“ Vprašam vas, kaj je vzdrževalo hrabro Suzano, ko sta jo napadala hudobna starca? Varovala jo je misel na pričujočnost božjo! Napadala sta jo nesramneža s prijaznimi besedami rekoč: „Glej zaprta so vrata vrta in noben nas ne vidi!“ „Ecce ostia pomavii clausa sunt, et nemo nos videt“ (Daniel 30. 20.) Na te besede vzdihne Suzana iz globočine srca: „Vidi nas Bog!“ Boljše mi je brez greha pasti v vajine roke, nego grešiti pred obličjem božjim.“ Naj le pridejo sovražniki izveličanja našega od koder koli: od naše lastne pokvarjene narave, ali od hudobnega sveta, ali pa tudi od hudiča samega, da le obudimo pričujočnost božjo — gotovo bomo premagali vse neprijatelje! „Ne bom se bal hudobije, ker si Ti z menoj.“ „Non timebo mala quoniam tu mecum es“ (Ps. 22, 4.). (Dalje sledi.)

Žalosten konec preganjalca jezuitov.

Pred nekaj leti so predstavljali po več nemških gledališčih igro s prav nedolžnim naslovom: „Lahko noč, Janezek!“ (Gute Nacht, Hänschen!). V tej igri se napada na podoben način katoliška cerkev, zlasti še jezuiti. Te zadnje predstavlja kot prevejane lopove, goljufe, roparje, ubijalce in zarotnike proti avstrijski cesarski hiši. Da se zarota posreči, dajo 5 milijonov goldinarjev. Kar se tu predstavlja, je do pičice vse izmišljeno, dasi je radi večje verjetnosti podprto z zgodovinskimi podatki. Saj lagati kar na debelo je dandanes dovoljeno, da le jezuitje pri tem dobe brco. Lahko si mislimo, kake pojme dobe poslušalci o redovnikih in vladarskih hišah, ako zakliče Jožef II. svoji materi Mariji Tereziji: „Le jezuitov ne več!“

To igro je spisal Artur Müller, kojega liberalno časopisje ni moglo prehvaliti. Kake hvale je bil vreden, se je pokazalo pri njegovi smrti. Na veliki četrtek, 1. 1873. se je zastrupil v Monakovem. Liberalni časniki so pisali, da je bila vzrok sodnijska preiskava, ki je žugala, da se zanj neugodno izteče. Kaka preiskava je bila to, zvedelo se je nekaj tednov pozneje. Artur Müller, zaničevalec katoliške cerkve in nasprotnik jezuitske morale, je zapeljal 13 ali 14 otrok, ki so še šolo obiskovali. S samomorom se je odtegnil svetni pravici. Žalosten njegov konec dokazuje, na kako nizki stopinji npravnosti stoje navadno ljudje, ki niti besed dovolj ne najdejo, s katerimi bi zasramovali in obrekovali katoliško cerkev in nje naprave.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Štange. (Nova maša.) Pretečeno nedeljo 31. julija, obhajali smo v naši župniji prelepo slavnost. Daroval je namreč č. g. Jakob Žust prvikrat najsvetejšo daritev. Že v predvečer so mu domači pevci priredili lepo podoknico. Zjutraj na vse zgodaj naznanjali so zvonovi veseli dan, kterege bomo obhajali. Od vseh strani prišlo je obilno ljudstva v naš gorati kraj, da se udeleže te redke slavnosti. Ob desetih začel se je pomikati krasen spreved iz župnišča v župnijsko cerkev. Med slovesnim petjem stopil je

je novomašnik v lepo okrašeno cerkev. Stopivši pred oltar, zapel je: „Veni, sancte Spiritus!“ Potem je sledil govor preč. g. Ivan Lavrenčiča, dekana v Šmartnem. Ko je preč. g. dekan končal svoj prekrasni govor, pričela se je slovesna sv. maša med obilno azistenco. Po sv. maši pela se je zahvalna pesem: „Te Deum“. Po sv. opravi se je pomikal spreved v župnišče. Pri obedu so se glasile mnoge napitnice, zlasti na č. g. novomašnika, domačega č. g. župnika, ki dela že dvaindvajseto leto v naši župniji za lepoto hiše božje in v zveličanje duš. Popoldne so bile pete litanije in blagoslov. Tako je minul za nas župljane veseli dan, ktereга bomo ohranili v svojih srcih v veden spomin. Č. g. novomašniku pa želimo srečo in blagoslov v vzvišenem njegovem stanu!

A. M. č.

Razgled po svetu.

Gradec. Pred nekaj dnevi je napadel v graškem predmestju lepo oblečen mož nekega duhovnika. Z več krepkimi udarci po glavi pobil ga je na tla kar javno na cesti. Nato je zločinec zbežal in do sedaj ga še niso dobili. Ta slučaj dosti jasno priča o varnosti in olik v Gradcu. Omenjeni duhovnik ni nikdar nastopal v politiki, niti ni imel prilike v službovanju, da bi si bil v takih krogih nakopal osebnih sovražnikov. Napad je bil le na dukovnika. To ni nič čudnega; saj smejo že leta in leta sccijalnodemokratski in podobni listi javno zasmehovati duhovski stan, in državno pravdnštvo to mirno opazuje. Zaradi žaljenja judovske časti je bil pa ravnokar zaplenjen neki tukajšnji katoliški list.

Baden. Za nadškofa je voljen prečastiti samostanski župnik Tomaž Norher iz Baden-badna. Novoizvoljeni nadškof je bil rojen 19. decembra 1846. v Valdštetnu na Badenskem; on je tedaj v 53. letu. Dovršivši gimnazijo in bogoslovne nauke je bil v mašnika posvečen 29. julija 1870. V onem času, ko je kulturni boj najbolj divjal, služil je kot mlad kapelan 10 let v Manhajmu. Tu je imel jako obširen delokrog, ki je postal tem širji, čim večje je bilo pomanjkanje duhovnikov vsled cerkvi sovražne postavodaje. Od l. 1880. do 1888. je bil na več krajih župni upravitelj, dokler ni postal župnik 13. avgusta 1889. Pred tremi leti je faro zapustil in prevzel mesto rednega spovednika na učilišču čč. gospej sv. groba v Badenbadnu. Tu je bilo njegovo delovanje tiho in skrito, v javnosti se ni imenovalo njegovo ime. Izvoljeni je duhovnik po srcu božjem, goreč in pobožen. Strog je do sebe, a prijazen in postrežljiv do vsacega, ki ga išče. O njegovi dobroti dosti vedo ubožci in potrebni povsod, kjer je deloval. Hvalijo ga kot izvrstnega bogoslovca, a tudi v drugih strokah vednosti je neki dobro izvežban. Duhovniki in ljudstvo badensko pozdravlja njegovo izvolitev s tem večjim navdušenjem, ker je domačin. Velika je naloga, ktero je prevzel višji pastir z oskrbovanjem tako obširne škofije. Tem težje je, ker so cerkveno politične razmere na Badenskem tako nepopolne. Dal Bog bogatega blagoslova njegovemu delovanju, njemu samemu pa še mnogo let duševno in telesno čilost.

Galicija. Grško-katoliška provincijalna sinoda v Lvovu sestavila je neke popise in jih poslala sv. Stolici v potrdilo in odobrenje. Sv. Stolica je potr-

dila nedavno one sklepe in odredila, naj se vsi verniki teda odreda po njih ravnajo. Tako morajo od sedaj tudi grško-katoliški duhovniki moliti brevir in sicer po skupnem brevirju. Praznik presv. Rešnjega Telesa se mora ravno tako obhajati, kakor v katoliški cerkvi latinskega obreda; sveto Rešnje Telo se mora tudi o raznih drugih prilikah izpostaviti, da ga verniki časte. Priredi naj se skupna pesmarica za ljudstvo. Priporoča se zlasti češčenje bl. D. Marije. Duhovniki naj se potrudijo, da se to češčenje pospešuje z raznimi pobožnostimi, bratovščinami in romanjem. Pri sv. maši naj se rabijo sledeče barve: bela, rudeča, zelena, vijoličasta in črna; pri sprevedih naj se več ne rabi rudeča barva. Škof naj skrbi, da opravi vsakih pet let jedno kanoniško vizitacijo; pri vsem naj ga podpirajo zlasti dekani, ki so „oči škofove“. Župniki naj pazijo, da se ne razširjajo med ljudstvom knjige, veri in npravnosti nasprotno. Grško-katoliškim duhovnikom je dovoljeno ženiti se, vendar naj semeniški predstojniki bogoslovce večkrat opominjajo, kako vzvišen je ta deviški stan, zlasti za duhovnika. To so najvažnejše določbe one sinode, a jih je še več drugih, ki so strogo cerkvenega duha.

Budapešt. 23. in 24. avgusta obhajali bodo budapeški katoliki katoliški shod. Na tem shodu hočejo ustanoviti zvezo katoliških socialnih družb. Prav je, da se tako lepo javlja na Ogerskem katoliško življenje, toda pred petimi leti, pred zadnjimi državnozborskimi volitvami, bil bi vspeh še ves drugačen.

Kljub zopetnemu ministerskemu odloku nočejo državni voditelji farnih matic dati spričavala, da se je civilna poroka zvršila, ako se poročenca branita podpisati protokol. Na ta način hočejo otežiti cerkveno sklepanje zakonov. Župnik iz Priglevice je cerkveno poročil ženina in nevesto, ne da bi mu bila dala zahtevano državno potrdilo o sklenjenem civilnem zakonu, ker ga iz omenjenega vzroka nista dobila. Toda dotični državni matični pisar je tožil župnika pri okrožnem sodišču. Priscdili so mu 30 goldinarjev kazni. Ker bi se na ta način jako otežilo, da onemogočilo cerkveno sklepanje zakonov, bilo je med ondotnimi duhovniki silno razburjenje. Vsled priziva je zavrglo segedinsko kraljevo sodišče krivično razsodbo. Župnik je bil oproščen, ker se je dokazalo, da državni uradnik ni hotel dati spričavala. Upajmo, da minister ne bo pozabil, kaj je zaslužil matični voditelj.

Rim. Zopet so raztrosili po raznih listih, da so sv. oče za smrt bolni. Res je, da jih je nekoliko trgalo po udih, a je hitro minilo. Da je zdravje sv. očeta povoljno, o tem se je osebno prepričalo veliko število tujcev, katere je doletela čast, da so videli Njih svetost. Osebni zdravnik, profesor Laponi, pravi, da ni prav nič v skrbi za sv. očeta. 2. avgusta popoldne med 5. in 6. uro dali so se nesti v kapelico sv. Pavla, ki je za prebivalce vatikanske farne cerkve. Opravili so molitve za porcijunkulski odpustek.

Umirovljeni poročnik papeževe straže, markez Cezar Crispolti, ki je bil v osemdesetih letih dalj časa voditelj lista „Osservatore Romano“, je umrl mej vožnjo po železnici med Genovo in Pizo. Zadel ga je mrtvoud. Njegova smrt nas spominja na neki dogodek iz življenja Pija IX. Nekega dne v novembru, l. 1872. zapovedoval je umrli Crispolti straži v pape-

ževih prostorih. Sv. oče ga pokličejo k sebi v sobo in mu oddado pismo naj ga takoj nese na Kvirinal in odda tem stanujočemu kralju Viktorju Emanuelu. Govor onemu pisanju je bila otvoritev bordela prav blizu dobro obiskane šole pri „santa Maria della pace“. Da mladino obvarujejo tolikega zla, obrnili so se prestola oropani papež neposredno do vladarja, ki jim je vzel svetno vladu. Poslanca Njih svetosti so v Kvirinalu takoj povedli pred kralja. Še tisti dan je policija zaprla ono hišo pohujšanja in sicer na podlagi najvišjega povelja.

Vatikan. Sv. Oče so dovolili popravo obokanega stropa v „sala regia“. Ta dvorana je bogato okrašena s štukaturami, slikami itd. Popravo vodi vatikanski arhitekt prof. Vespiguani. „Sala regia“ je izmed najlepših vatikanskih dvoran. Prej je služila za sprejem kraljevskih in cesarskih poslanstev. Stene so poslikane s prelepimi presnimi slikami, ki predstavljajo imenitne dogodbe iz zgodovine papežev.

Francoska. Društvo malega Jezusa, kojemu je namen nabirati dobrovoljne doneske za odkup ubogih sužnjev po Afriki in drugih divjih krajih, je bilo letos tako dobro podpirano, kakor do sedaj še nikoli. Kakor poroča letošnje glavno izvestje znašali so vsi prispevki 3.721.154 frankov. Največ je dala Francoska sama in moramo reči, da ravno Francoska vzdržuje misijone.

V Avstraliji je sedaj 6 nadškofov (med njimi en kardinal), 21 škofov, 809 duhovnikov, 1452 cerkv in kapelic, 809 šol in okoli 800.000 katoličanov. Še pred petdesetimi leti sta bila v Avstraliji le 2 apostolska vikarja 33 duhovnikov in 40.500 katoličanov.

Filipini. Cerkevni nasprotniki so se trudili, da bi prepričali svet, da so upora na Filipinih krivi duhovniki. Ali John Barret, konzul zjedinjenih držav v Sijamu, piše v „North American Review“ sledeče: Ako bi me kdo vprašal za značilno znamenje na Filipinih, omenil bi poleg potresa moč in vpliv duhovnikov na tej zemlji. To je prvi in poslednji vtis, ki ga dobi obiskovalec. Povsod ga vidi, kamorkoli pride. Ta vpliv se najbolj kaže pri vladi, pozna se tudi pri trgovini, z jedno besedo: on nadzira vse, kar se godi na tem otočju. Začetkoma se človek temu protivi, a kmalu izginejo predsodki, in vzbuja se začudenje. Cerkev in država delujeta popolnoma složno, dasi ste po imenih različni. Ako je kaj zla v tej cerkveni nadvladi, na vsak način je mnogo večje dobro, ki ga dobivajo od nje domačini in ljudstvo. Večina je srečna in zadovoljna. Nemirneži in nezadovolneži, ki so sedaj po večem ustaši, so potomci prisiljenih Kinezov in domačih ženâ. Le-ti tvorijo samo mal del prebivalstva, kljub temu jih je dovolj, da uprizarjajo ustajo. Slabo se brigajo za cerkev in državo. Vredno je pripomniti i posledico cerkvene premoči: Krščanstvo se širi med domačini! Skoro nič več ni poganskih templjev. Krivico jim dela, kdor misli, da stanujejo po Filipinih barbarska in neolikana plemena. Na Manili so bili kolegiji, observatoriji, tehniške šole poprej, predno je bil temelj položen Čikagi; krasne ceste so tu zgradili luzonski menihi mnogo prej, kakor je bila kaka cesta v današnjih njujorskih Franklinovih nasledih... Ljudske šole so jako razširjene, za to treba zahvaliti cerkev, ki zanje skrbi in jih ureja po vsih modernih zahtevah. Niti pol milijona ljudij ni zunaj cerkvene nadzorstva. Javni red, za katerega skrbi cerkev,

se po redko krši. — Duhovščina šteje v svojih vrstah mnogo mož, ki se odlikujejo z velikimi sposobnostimi, ki so čistega značaja in imajo bogato znanje. Velika večina dela čast svojemu stanu. Cerkev na Filipinih je pokazala, kako blagonsno in uspešno bi bilo misijonsko delovanje tudi v Aziji.

V St. Louis (severna Amerika) sklenila je največja in najbogatejša judovska občina, da bode v prihodnje s kristijani vseh vrst praznovala nedeljo mesto sobote — seveda le zato, ker jim kaže večji dobiček.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki srpan (avgust) 1898.
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost k sv. Duhu.

b) Posebni nameni:

12.) **Sv. Klara.** Da bi se ne polastil redov posvetni duh Duhovni in obhajanci. Pomoč v hudih dvomih.

13.) **Sv. Jedert.** Plemenito ženstvo. Skrta beda. Znanstveno podjetje.

14.) **Sv. Evzeblj.** Okrepljenje kat. življenja na Češkem. Dušni pastirji v stiski in bolezni. Obvarovanje pred družabnim propadom.

15.) **Marijino vnebovzetje.** Pobožnost k Materi Božji. Da bi se povzdignili možje do prave krščanske značajnosti. Ponizanje sovražnikov altarja in prestola.

16.) **Sv. Hljacint.** Goreče obiskovanje službe božje, če mogoče tudi ob delavnikih. Omejitev plesnega razveseljevanja. Na živcih bolni.

17.) **Sv. Miron.** Divji zakoni. Dejanje sv. Frančiška Regisa. Pomoč v težkih denarnih stiskah.

18.) **Sv. Helena.** Pobožnost k sv. Križu. Da bi priznala javna oblastva najvišjo oblast Kristusovo. Da bi se poravnali veliki prepiri.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, preestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mladenič, ki trpi na zelo nevarni bolezni, da bi kmalu ozdravel. — Neka devica se posebno priporoča v molitev, da bi mogla težave samostanskega življenja, katero namen ima nastopiti, lahko prenašati, ter da bi ji ljubi Bog dal ponižnost in gorečo ljubezen do Boga in krotkost. — Bolni sestri za ljubo zdravje. — Zgubljeni mladenič, da bi zopet stopil v stan, katerega je zapustil, če je božja volja.

Zahvale:

Bila sem v velikih skušnjavah in hudem dušnem nemiru. Obrnem se z devetdnevno k sv. Jožefu in pomagalo je, toda ne popolnoma. Še z večjim zaupanjem obrnem se do Marije, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. z devetdnevno in obljubo, če bom uslišana, objaviti zahvalo v »Danici«. In res sem bila, za kar tem potom spolnujem svojo obljubo.

J. M.

Neka zelo ljuba mi oseba je bila v veliki telesni nevarnosti. Zatežem se k Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padov., opravi mi ta namen devetdnevno obljubo, uslišanje naznaniti v »Danici«. In bila sem, za kar spočujem s tem svojo obljubo. A. J.

* * *

Bila sem v veliki zadregi zaradi službe, ni mi bilo dano kajter dobiti. V tej stiski zatekla sem se z zaupanjem k presvetemu Srcu Jezusovemu, k N. lj. Gospej, sv. Ani, sv. Jožefu in sv. Antonu in obljubila, ako mi pomagajo, v »Danici« se zahvaliti. In res, v dobrih 14. dneh sem bila vslišana.

V Škofji Loki 7. avgusta 1898.

M. P.

Listek za raznoterosti.

Premilostni knez in škof ljubljanski so se odpeljali 3. t. m. na Dunaj ter med potom tudi obiskali na Vidmu pri Krškem kneza in škofa lavantinskega, dr. Mihaela Napotnika, ki ima kanoniško obiskanje v videmski dekaniji. Dne 4. t. m. so se presviti pripejli v Poljčane ter obiskali škofa Strossmayerja v Slatini.

Škof krški dr. A. Mahnič je dospel dne 5. t. m. v Ljubljano. Premilostni je odpotoval na Gorenjsko, kjer namerava ostati nekaj tednov.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Odpovala sta se svojim župnijam čč. gg. župnika Matevž Kljun v Višnji Gori in Simon Ažman v Boh. Bistrici. Prvi je stopil v začasni pokoj, Simon Ažman pa je imenovan za župnega upravitelja v Studencu na Dolenjskem. Kot župni upravitelj v Boh. Bistrici je začasno imenovan kapelan dr. Jožef Gruden, v Višnji Gori pa kapelan Jožef Dostal. Novo nastavljen je novomašnik Andrej Ažman kot kapelan v Bohinski Bistrici.

Duhovniške spremembe v lavant. škofiji. Župnijo sv. Jurija v Zdolih je dobil tamošnji provizor gosp. Al. Šoba. — Kapelan g. K. Kumer je premeščen z Vidma v Konjice, na njegovo mesto pride novomašnik g. Jos. Šribar. — Razpisana je do 12. septembra 1898 župnija svete Helene na Loki.

Birmovanje v goriški nadškofiji se je vršilo v nedeljo v Kobaridu, v ponedeljek na Livku, v torek v Kredu, v sredo v Borjani, v četrtek v Breginju in Logeh, 5. t. m. v Sedlu, 6. je obiskal prevzvišeni knezonadškof razne podružnice, 7. je bilo v Bovcu, 8. v Logu, 9. v Soči, 10. v Trenti, 11. v Srpenci, danes v Dreženci, jutri v Libušnjem.

„Milostni Jezušček in njegovo češčenje“, se imenuje nova knjiga, lično v platno vezana, in se dobi pri vratarju v frančiškanskem samostanu po 35 kr. komad. — Prva polovica knjige podaja zgodovino češčenja milostnega Jezuščka v Pragi, druga polovica pa obsega vsakdanje najpotrebnejše molitve, katere vse se več ali manj ozirajo na dete Jezuščka. —

Prvi vseslovenski krščansko-socijalni shod v Ljubljani vršil se bode v nedeljo, dne 18. septembra. Shod je med drugim namenjen v proslavo petdesetletnice vladanja Njega veličanstva cesarja. Ob enem blagoslovila se bode tudi skupna krščansko socijalna zastava. V soboto, dne 17. septembra ob polu 8. uri zvečer bode sijajna bakljada po mestu z godbo in serenada presvitemu knezoškofu in kumici, gospej Pollakovi. Po serenadi bode na Virantovem vrtu časten večer, poklonjen došlim gostom. — V nedeljo 18. septembra ob 8. uri zjutraj zbero se društva na Turjaškem Trgu pred »Kat. domom«, odkoder odkorakajo z godbo na čelu v nunske cerkev. Potem bo

blagoslovljenje zastave in sv. maša. Po maši obhod po mestu. Potem se vrši slavnostno zborovanje v veliki dvorani »Kat. doma«. Skupen obed bo pri Virantu. Popoldne vrši se ravnotam velika vrtna veselica v proslavo jubileja Nj. veličanstva cesarja Frančiška Jožefa. I. — Slavnost obeta biti velikanska.

V Lurđ so odpotovali 7. t. m. iz Ljubljane čč. gg. dr. Fr. Ušeničnik, špirtuval, dr. Aleš Ušeničnik pa mestna kapelana Fr. Birk in Viktor Steska. Tje so si izbrali pot čez Tirolsko, skozi Švico, Belfort, Lijon, Tuluz; vrnejo pa se prve dni septembra čez Bordo, Pariz, Strassburg, Monakovo, Dunaj.

Sprejeti so bili v duhovsko semenišče ljubljansko do sedaj sledeči gg. gimnazijski abiturijentje: Lah Lovrenc iz Komende, Grivec Fran iz Ajdovce, Kimmec Fran iz Cerkljan, Podlipnik Josip iz Boštanj, Prijatelj Ivan iz Dobropolj, Voljč Jakob iz Vrhnike, Gross Karol iz Zagorja, Klemenc Ivan iz Slavine, Vrhovec Fran iz Dobrove, Tomelj Anton iz Mengša, Perko Pavel iz Poljan, Saje S. iz Lašič, Volk Matija iz Ovšiša, Cvetek Ant. n iz Srednjevasi (Boh.), Merhar Alojzij z Ježice, Magajna Andrej iz Vrema, Kovič Jernej iz Št. Helene, Jakhel Rudolf iz Novega Mesta, Jereb Fran iz Vodice, Berce Ivan iz Dražgoš.

Umrli je 5. t. m. ob 10. uri zvečer v ljubljanskem uršulinskem samostanu čast. sestra Skolastika Kos v 28. letu svoje starosti. N. v m. p.

Preč. g. Karol Gajšek, dekan v Dobrni in častni kanonik, je dobil od cesarja zlat zaslužen križec s krono. —

Šestdesetletnico mašništva sta praznovala 31. julija v Celovcu stolni dekan preč. g. Gregor Schellander, star 83 let, in veleč. g. Alojzij Fischer, upok. mestni župnik, star 85 let.

Umrli je v Istri dne 2. avgusta župnik v Dekaniji čast. g. Valentin Matjan. Rojen je bil 1. 1833 v Št. Vidu na Dolenjskem. Naj v miru počiva!

Častnim čbecanom je bil imenovan o priliki 25letnice mašništva č. g. Davorin Jurkovič, župnik pri Sv. Petru blizu Maribora.

Spomenik hrabrega junaka barona Čehovina bode slovesno odkrit 14. t. m. v Gor. Branici. Slavnost bode velikanska.

V Pragi bode dne 22., 23., 24. in 25. avgusta velik katoliški shod.

V Levovu je umrl dne 5. avgusta grško-katoliški nadškof kardinal Silvester Sembratovicz.

V spomin č. g. J. Žust-u, novomašniku v Štangi 31. jul. 1898.

Kako težko pričakovali
Dneva smo prekrasnega,
To pričali župljani zbrani,
Ki bili so deležni ga.

Veliko močice se zbralo,
Da jagnje božje počasti,
Ki novomašnik daroval bo,
Za spravo grehov vseh ljudi.

Iz srca vsakega kipelo:
„Bog živi novomašnika!
Da delo bode ték imelo,
Ki kmalu bo nastopil ga!“

A. M. č.